

ΟΛΥΣΑΥΡΟΣ

№ 222

Τὰ συνέττα του Ρονσάρ

(*Ἀπόγευμα μ' ἑλαφρὸς προδιαθέσεις φθινόπωρου. Ὁ καιρὸς μοιάζει προφυναικός. Ἐνας ἀναιμικός ἢ λῆος σπατάλει τὰ τελευταῖα αἵμα σφαίρα τῶν ἀγρίων τὸν σὺννεφα τῆς δύσεως. Ἐκείνη δαβάζει σιωπηλά σὲ μιὰ γωνία. Ἐκείνος τὴν παρακολουθεῖ σκερπιδῶς.*)

Ἐκείνος (*προσπαθεῖ νὰ σπάσῃ τὸ σὺννεφο πᾶρο τῆς σιγῆς*): Κοντεύεις νὰ τὸ τελειώσῃς κι' αὐτὸ τὸ βιβλίο;

Ἐκείνη (*συγκρίνει μὲ κάπο τὰ μάτια της*): Ναι. (Σανασκίζει στὸ βιβλίο).

Ἐκείνος: Πόσες σελίδες μένουν;

Ἐκείνη (*φανερὰ ἐνοχλημένη*): Εἰκοσιδύο.

Ἐκείνος: Ὠραία...
Ἐκείνη: Γιατί ὦραϊα;... Μόλις τελειώσῃς αὐτὸ τὸ βιβλίο, θ' ἀρχίσω ἄλλο...

Ἐκείνος: Ἐχεις δικη... Δὲν πρόκειται νὰ πᾶν ποτὲ τὸ διάβασμα... Ἄν, τοῦλάχιστον, δὲν ὑπῆρχαν βιβλία... Ἄν ὁ Γουτεμβέργιος δὲν εἶχε ἐφευρεθῇ τὴν τυπογραφία...

Ἐκείνη: Ἀπολύτως, θὰ τραλαινοῦν!

Ἐκείνος: Τόσο, λοιπόν, σὲ βαρύνει ἡ συντροφιά μου;... (*Ἐκείνη μένει σιωπηλή*).

Ἐκείνη: Τόσο δὲ σοὺ νοιάζω (τίποτε πιά);... Τίποτε;...

Ἐκείνη: Τί θὰς νὰ μοῦ πῆς;

Ἐκείνος: Ἐχεις δικη... (*τὴ ζωγώνει, τὴν χαϊδεύει τὰ μαλλιά*). Καυμενοῦλα... Πόσο σε λυπᾶμαι!

Ἐκείνη: Μὲ λυπᾶσαι;...

Ἐκείνος: Μ' ἄλλ' μου τὴν καρδιά... Ὅτι νομίζεις ὅτι δὲ σὺ νοιάζω... Ὅτι δὲ ζωὸ τὸ δράμα σου...

Ἐκείνη: Μπᾶ;

Ἐκείνος: Μὰ, ναί... Κάθεσαι δὴ μέσα, καὶ τὰ φτεράκια σου μουδιάζουν, ἐνῶ θὰ μπορούσαν ν' ἀνοιέουν γιὰ μακρινὰ πετάγματα...

Ἐκείνη: Εἶναι φοβερό τὸ μορτίο τῆς γυναικας δταν δὲν ἀγαπᾷ...

Ἐκείνη: Ναι;

Ἐκείνος: Τί φταῖς ἐσύ; Φταίει ὁ καιρὸς, φταίει ἡ ρουτίνα, ταῖ ὅλα καὶ δὲ φταίει τίποτε...

ἀκόμα, κι' ἐγώ... Κυρίως ἐγώ...

Ἐκείνη: Ἐσύ;

Ἐκείνος: Ναι, ἐγώ... Σοῦδωσα, δι, εἶχα κι' ὅτι μπορούσα νὰ διαθέσω, σπάταλα, χωρὶς φροντίδα νὰ κρατήσω τίποτε, χωρὶς τὴν πρόνοια νὰ φυλάξω γιὰ ρεζέρβα κατὶ ἀκόμα... Σήμερα εἶμαι (τίποτε πιά... Στὸν ἔρωτα ἡ ἐκπληξὴς εἶνε ὁ μεγαλύτερος παράγων. Εὐτυχισμένοι ὅσοι μπορούνε νὰ δίνουνε τὸν ἔρωτα λίγο-λίγο, σὲ μικρὲς δόσεις. Ἐχουνε νὰ δίνουνε γιὰ ὅλη τὴν ζωή... Ἡ σπατάλη εἶνε ὁ δὴ τὰ ἐπιπεδὰ τὸ πὸ μεγάλο ἐλάττωμα...

Ἐκείνη: Καὶ σὺ μοῦδωσες ὅλη σου τὴν ἀγάπη;

Ἐκείνος: Ὅχι;... Μὰ ποῖος σ' ἀγάπησε, τότε, πὸ ἀπόλυτα, πὸ πλατεῖα, μὲ περισσότερὴ λατρεία; Δὲν ἦσαν γιὰ μένα ἡ γυναικα. ἦσαν τὸ πρότυπο... Ἐρεῖς-τί θὰ πῇ αὐτό;... Ἡσοῦμ τὸ ἰδανικὸ δημιούργημα, πὸ ὅποιες εἶχανε τὴν εὐτυχία νὰ σοῦ μοιάζοντε, ἦταν τὰ κακοτέχνα ἀντίγραφα τοῦ Λεονάρδου νὰ βῖνται ἀπὸ ἕναν πρωτότυπο σπουδαστὴ τῆς σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν... Τὰ μάτια σου, τὰ μαλλιά σου, τὸ σῶμα σου, ἡ φωνή σου, ὅλα ἦσαν τὸ τέλειο, τὸ ἀσπικρίτο, τὸ ἀφθαστο!... Εἶναι ἔτσι ἡ ἀλήθεια;... Ἰσως ναί, καὶ ἴσως δχι... Μὰ ἐγὼ τάνοιωθα σὲ ἀλήθεια, καὶ σὲ ἀλήθεια σ' ἔκανα νὰ τὰ πιστεύεις... Αὐτὸ σοῦ χάλασε τὸ χαρακτῆρα... Βρίκης λίγη τὴν ζωή σου κοντὰ μου, καὶ μεγάλο τὸ μέλλον ποῦ σοῦ κλεινέται... Κι' ἐπαφες νὰ μ' ἀγαπάς, ἴσως νὰ μὴ μ' ἀγάπησες καὶ ποτέ... Καὶ τώρα, καιρὸ, μὴνες, σὲ παρακολουθοῦ ἀν αὐτόματο διπλα μου, νὰ ζῆς σωματικὰ πὸ πλεῖρο μου, ἀν ὅποτε-τέ θὰ βρῖσκεται κοντὰ μου καὶ τὸ κορμί σου, πὸ παραδίδεται ξένο κι' ἀσυγκίνητο σὲ τὰ χάδια μου, ἡ ψυχὴ σου στεταῖ ἀλλοῦ, γι' ἄλλες σφαῖρες, γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτα ποῦ σοῦ λείπει... Διαβάσεις ὅχι γιὰ νὰ διαβάσεις, ἀλλὰ γιὰ νὰ ζήσης μὲς στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου τὴν ἀπατηλὴ πραγματικό-

τητα τοῦ ρομάντζου καὶ τῶν ἠρώων του... Γιατί, μόλις κλείσῃς τὸ βιβλίο, μετὰ τὴν λέξι «τέλος», εἶσαι καταδικασμένη νὰ παραδοθῇς στὴ μισητὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς σου...

Ἐκείνη: Ὄστε, σὲ μισῶ;

Ἐκείνος (*προσάει*): Ναι, μὲ μισεῖς... Μὲ μισεῖς γιατί, ἐνῶ βλέπω πὸς δὲν μ' ἀγαπάς, ἐνῶ εἶμαι βέβαιος πὸς ὅλα τελειώσανε, ἐπιμένω νὰ σὲ κρατῶ κοντὰ μου, ἀπὸ ἕνα νοσηρὸ ἐγωισμὸ ἐντελὸς καὶ ράξανο. Σὲ κρατῶ, γιατί, μὴ κι' ἔχω σου τὴν ψυχὴ σου, ἐπιμένω νὰ κρατῶ τὴν φόρμα σου κοντὰ μου, ν' ἀνασπῶ τὸ ἀρώμα σου, νὰ γεμίζω τὰ μάτια μου μὲ τὴν εἰκόνα σου... Μοιάζω μ' ἕνα ἀνόητο, πὸ ἐνῶ τὸ λατρεῖτο τοῦ πλάσμα πέθανε, ταριχεύει τὸ πτώμα του, καὶ ζῇ τὴν ζωὴ του θαυμάζοντας πεθαμένο αὐτὸ ποῦ ἀγάπησε ζωντανό... Φιλάει τὰ κρῦα χεῖλια, ποῦ ὁ θάνατος τὰ ἔχει πάντα παγώσει, χαϊδεύει τὰ μαλλιά ποῦ ὁ μπουκλὸς τοῦ δὲ ριγίδον κατὸ ἀπ' τὰ ἐρωτευμένα χάδια του, προσπαθεῖ νὰ ζεστάνῃ τὰ μέλη ποῦ μένουν ἀκαμπτα καὶ σκληρὰ καὶ παγωμένα... Μὰ, ναί, ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα, μοιάζει μὲ νεκροφιλία...

Ἐκείνη: Εἶσαι ἀπαίσιος.

Ἐκείνος: Εἶσαι ἀληθινός... Ἄς εἶνε, ὅμως... Αὐτὸ πρέπει κάποτε νὰ λήξῃ... Ἄν ἔμένα μοῦ φτάνει νὰ σ' ἀγκαλιάζω καὶ πεθαμένη, ἀν εἶνε προτιμώτερο ὅλα, κι' ἡ διαφορά σου, καὶ τὸ μῖσος σου, ἀπ' τὸ ἀπέναντ τὸ κενὸ ποῦ θ' ἀφίση ὁ καμὸς σου, νομίζω πὸς εἶνε καιρὸς νὰ σκεφτῶ καὶ σένα λίγο: Ἐνα πραγματικὸ πτώμα, δὲν εἶχε τί ἀπαιτητικὴ του... Ἐσύ, ὅμως, εἶσαι ἕνα ζωντανὸ πτώμα... Μακρὰ νὰ καὶ μετ' ἑσέως, θὰ ζήσῃς... Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ στερῶ τὴν ζωή... Φύγε!...

Ἐκείνη (*μὲ μιὰ λάμψη στὰ μάτια*): Νὰ φύγω;...

Ἐκείνος: Ναι. Χωρὶς νὰ κυττάζεις τίποτε πῶς σου... Χωρὶς νὰ λυπηθῇς... Φύγε, καὶ ξαναζήσε!

Ἐκείνη: Δὲ θὰ σοῦ λείψω;...

Ἐκείνος: Ἄν θὰ μοῦ λείψης;...

Μὰ, νομίζω, μετὰ ἀπὸ αὐτὸ θὰ λείψω ὅλα... Ὁ ἥλιος θ' ἀκίνητησῃ γιὰ τὰ μάτια μου στὸ στερεώμα, τὰ λουλούδια θὰ πάφουνε νὰ σκορπάνε τὴς μυρωδιὰς τους, ἡ ζεὴ θὰ χάσῃ τὸν εἰρμό της... Τὶ σημασία ἔχει ὁ καιρὸς αὐτό; Τόσο καιρὸ σὲ παρακολουθοῦ νὰ μοῦ δίνεις ἀπὸ οἶκτο. Δὲν εἶν' ὁ οἶκτος, ὅμως, ποῦ γεμίζει τὴν ζωὴ μὴς γυναικας... Κι' ἂν ἀκόμα ὁ ἀντρας εἶνε τόσο ἐρωτευμένος ἡ τόσο τιποτένιος γιὰ

νὰ τὸν δεχτῇ, δὲν ἔχει ὅμως ἐκείνη τὸν ἥρωισμὸ νὰ τὸν χαρίζῃ πάντα... Σὲ περιμένει ὁ ἔρωτας ἀλλοῦ, γυμνῶν τὸν... Τὸν γυρεύουνε τὰ νεῖδα σου, τὰ νεῦρα σου, οἱ αἰσθήσεις σου, πὰ κύτταρά σου ποῦχουνε πᾶναι μαρμαρὸ κοντὰ μου... (*Ἐκείνη κάνει τ' ἄλλα ἐν' ἄλλο βιβλίο*). Ὅχι!

Ἐκείνη (*διαβάζει σιγὰ, ἀνέκφραστα*):

Ὅταν θάχῃς πειρὰ γερᾶσαι, φίλη

Καθισμένη κάποιο δειλὶ πλάϊ στὴ

Τοὺς στίχους μου θὰ λὲς συγκίνη-

ἔνῃ;

Ὁ Ρονσάρ μ' ἐτραγουδοῦσε τὸν καιρὸ

τῆς πρώτης μου ἡμεροφίας.

Ἐκείνος: Αὐτὸς ποῦγραφε αὐ-

τοὺς τοὺς στίχους, ἔχει γίνεи στὰ

χρὶ ἐδῶ καὶ τετρακοσία χρόνια... Τὸν λέγανε Πέτρο Ρονσάρ, καὶ με-

σοῦραν ὅσοι σὰ μεγάλῳς λυρικοῖς

ποιητῆς στὴν αὐλὴ τοῦ Φραγκίσκου

τοῦ πρώτου. Αὐτὸ τὸ τραστήχιο

τοῦ, ὅμως, εἶνε γιὰ ὅλα τὰ χρόνια,

γιὰ ὅλες τὶς ἐποχές, γιὰ ὅλες τὶς

ἐρωτικὲς περιπτώσεις. Γράφτηκε

γιὰ μιὰ «Ἐλένη» τοῦ δεκάτου ἑ-

κτου αἰῶνος. Εἶναι ὅμως χαριζόμε-

νο σ' ὅλες τὶς «Ἐλένες». Ὅλων

τῶν αἰώνων...

Ἐκείνη: Τί ὄρατο ποῦ εἶνε...

Ἐκείνος: Φύγε, ἐπιτόλαιο, ἀ-

πλοστο πλάσμα, ποῦ ζήτησες πε-

ρισσότερα ἀπ' ὅσα μπορούσε νὰ

σοῦ δώσῃ, κι' ἀπ' ὅσα εἶχε ἕνας

ποιητῆς... Ἀγάπησε, ζῆσε, καὶ γέ-

ρασε... Κι' ὅταν γρηοῦλα, μ' ἐγγύ-

νια καὶ μετ' ἑσέως, θὰ καθήσῃς κά-

ποιο βράδυ σὲ μιὰ γωνία καὶ θ' ἀ-

ναπολήσῃς, εἶναι μοῖρα τοῦ ἡθιμοῦ

σου νὰ γυρίσῃ σὲ μένα, στὴν ἐπο-

χὴ μου, σὸν ἔρωτα μου... Καὶ τότε,

τὰ παλαιὰ σου χεῖλια, αὐτὰ

ποῦ τώρα διφᾶνε γιὰ φίλιδ, θὰ

τρεμουλιάσουνε, φθιβερίζοντας: Ἐ-

κείνος ἐξυμνοῦσε τὴν ἡμεροφία μου,

ὅταν εἶχα ὡμορφιά... Κι' ἔγραφε

γιὰ μένα...

Ἐκείνη (*δακρύζει, καὶ φορεῖ τὸ*

φθινόπωρινὸ πανωροχόλι της): Γεῖά

σου...

Ἐκείνος: Ἀντίο... Νὰ ζήσης εὐ-

τυχισμένη... Νὰ, πάρε μαζί σου

καὶ τὰ συνέττα τοῦ Ρονσάρ! (*Ἐ-*

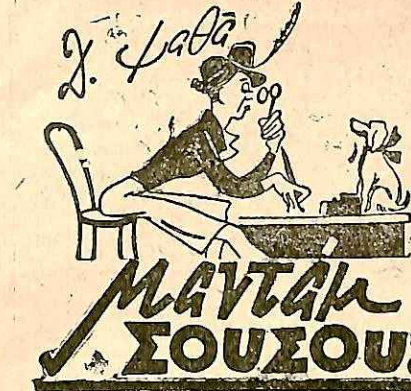
κείνη παίρνει τὸ σκουνημένο γαλλικὸ

τόμο καὶ φεύγει μὲ μιὰ λάμψη εὐ-

τυχίας στὰ μάτια). Ἐκείνος κλείνει σιγὰ

τὴν πόρτα πίσω της).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ φιλάνθρωποι

Παλαιὰ φίλη τῆς μαντᾶ Σουσού, ἡ κυρία Ξυνοῦ, εἶχε φέρι πρὸ ἑτῶν ἀπὸ τὸν Βουδουλά. Εἶχαν δυὸ ἢ τρία χρόνια νὰ συναντηθῶν. Γι' αὐτὸν ὅταν εὐρέσθην ἡ μία ἀπέναντι στὴν ἄλλη ἐσάβησε δδύνατο νὰ τὴν γνωρίσῃ ἡ Σουσού.

— Μαντᾶ!...

Ἡ ὁμοῦτα τὰ φασαριὰν τῆς ἡ πυργόδεσποινα τοῦ Βουδουλά καὶ τὴν ἐκτίταξε μὲ βέβημα δρευντικόν:

— Ἡ κυρία;

— Δὲν με θυμίζετε;

Καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι. Ἀλλὰ ἡ Σουσού ἀπέσπερ γρηγορὰ τὸ χέρι τῆς:

— Παρ' ὅλα, ὅχι ἐγκαρδιόττες καὶ διαχύ-

σεις πρὸς τὴν ἀντιλήψῃ τὴν ταυτότητα σας. Ἡ μὲν φωνὴ σας γνῶριμη, τὸ δὲ πρόσωπον ὡσού-

τως κατὶ μεθ' ὑμῶν.

Καὶ προσπαθεῖς, κρατώντας πάντα σὲ ἀπό-

σταση τὴν κυρίαν, νὰ θυμηθῇ ποῖα ἦταν. Ἀλλὰ

στὸ διετὲ διάστημα ποῦ εἶχαν νὰ ἰδωθῶν ἡ

ἄλλοτε φίλη τῆς μαντᾶ Σουσού εἶχε ἀλλάξει

σημαντικὰ.

— Λοιπὸν; Ἀκόμα δὲν με ἀναγνωρίζετε;

— Παρ' ὅλα, ἀντί, ἀλλὰ ἡ ἐποχὴ μας πε-

ρίεργος. Καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐπᾶχυνε πολὺ

καὶ ἄλλους ἀδυνατίει. Οἱ τέως πειναλέοι καὶ

πταχέοι ἐπᾶχυνε, καὶ ἡλλαζαν τὰ μοῦτρα

τους. Οἱ τέως καλοστεκούμενοι ἀδυνατίησαν

οἱ καυμένοι, καὶ ἄντε νὰ θυμηθῇς τώρα

ποῖος σοῦ διηλεῖ καὶ νὰ βγάλῃς συμπεράσμα!

Πράγματι ἡ κυρία Ἀπελπίσια Ξυνοῦ ἦταν

στέκα τοῦ καλοῦ καιροῦ. Ὁ ἀντρας τῆς χρόνια

γιατρός ἄνευ παλατιῶν, εἶχε εἰσαγάγει γιὰ λό-

γους ἐπιστημονικοὺς καὶ πρακτικοὺς σὲ σπῆτι

τοῦ τὴν ἀσπιδίαν χορτοφαγίαν, πρᾶγμα ποῦ

κρατοῦσε ἀόκληρη τὴν οἰκονομία αὐτὴν κατὰ

στασιὰν αἰθερίαν.

Ἀδύνατον καὶ κοκκαλιάρᾳ ἦταν τὴν ἐποχὴ

ἐκείνη ἡ κυρία Ἀπελπίσια. Ἀλλὰ τώρα τὰ

μοῦτρα τῆς ἐνέμισαν, ἐφούσκιαν τὰ μᾶγουλά

τῆς, ἐλαμψε τὸ βλέμμα τῆς κι' ἐπῆραν οἱ περι-

φρείδες τῆς διαστάσεις τέτοιες ποῦ ἦταν ἀδύ-

νατο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ ἕνας ποῦ τὴν ἤξερε

ἀπ' τοὺς παλαιοὺς καιροῦς. Ἐτοῖ δὲν μπορούσε

δὲν ἀναγνωρίσῃ καὶ ἡ Σουσού, πρᾶγμα ποῦ

εὐχαριστεῖτο τὴν στενὴν φίλην τῆς καὶ εἶχε δια-

θέσει νὰ τὰ παρατηρήσῃ τὸ σκεῖν καὶ νὰ τὴν

γνῶριμῇ. Ἀλλὰ ἡ Σουσού ἦταν. ὅς γνωστὸν,

γυναικα ποῦ ἐνεύρισκε εὐκολα καὶ δὲν τῆς ἄρε-

σαν κατὶ τέτοιες κρυφές. Ἐφ' ὃ καὶ κατέβαζε

τὰ φασαριὰν τῆς καὶ ἔκανε μὲ δυσχερέσκεια:

— Σαχλή!

— Κυρία Σουσού!...

— Ἀνέστη! Μὲ κρατεῖς τόσο ὥρα σὲ πόδι,

ποῖα εἶμαι καὶ ποῖα εἶμαι! Ἐν ἑνὶ σπῆτι

σοῦ σπαρῶν δὲ θὰ ἐνθυμούμην. Γιὰ νὰ μὴ σὲ

ἐνθυμούμην τὸ πιθανώτερον τσοκάρια! Ὄρε-

βουάρ!

Ἦταν τέτοιο τὸ ὕψος τῆς Σουσού καὶ τέσο

τὰ νεῦρα τῆς ὥστε ἡ κυρία Ἀπελπίσια ἐξεργάη

σὲ γέλοια:

— Εἶμαι ἡ κυρία Ξυνοῦ!

— Μπᾶ;

— Τόσο ἄλλοτε λοιπόν;

— Μαντᾶ! Ἀπελπίσια, εἴναι πρᾶγμα

ἀπελπίσια καὶ γαλλιστὶ ντεσέσπουάρ. Ὑποθέτω

ὅτι ὁ καυμένος ὁ γιατρός θὰ κᾶν μαῦρη ἀγορὰ

καὶ σὰς ἐπᾶχυνε. Καλῶς. Καθότι τὴν σήμερον

καὶ ἰατροὶ καὶ συμβολαιογράφοι καὶ δικηγόροι

καὶ φαρμακοποιοὶ εἰσὼν ἐν τῇ μαύρῃ.

Φαίνεται ὅτι ἡ μαντᾶ Ντεσέσπουάρ μαζί

μὲ τὸ πάχος τῆς κνήμης καὶ παχυδερμείαν. Γι'

αὐτὸ εὐτὲ ἐβίην καθόλου ἀπὸ τὰ πλήρη σημα-

σίας λόγια τῆς

Τὸ δακτυλίδι τοῦ γάμου

Τὸ πήρε ἀπὸ τὸ χέρι της μιὰ μέρα
καὶ τῶρα στὸ κρινόδαχτυλό της
— Γιὰ κούταξε, μὴ πᾶι, καλὴ μητέρα;

Κι' ἐπάνω στὸ χιονάτο μάγουλό της
Ζωγράφισε τὰ κρύφια θύελλα της
Ροδάτη ἢ παρθενιά, ἀν' αἰσώτατης.

— Μὴ βιάζεσαι, ψυχούλα μου, ἀπὸ τώρα
Κι' ἐσὺ θὰ τὸ φορέσῃς μιὰν ἡμέρα
Κι' εὐλογημένη ἂς εἶνε ἐκείνη ἡ ὥρα!

Ὅμως στὸ λέω μὲ πόνο σὰν μητέρα
Ὅσο λαμπρὸ σοῦ φαίνεται δὲν εἶνε
Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ, χρυσὲ μου κρίνε.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Σκότωσέ με,
— ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ!...ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μετά την ἀναχώρησι τοῦ γιαν-
τροῦ ἡ Ἐλένη ἐπέστρεψε κοντὰ
στον ἀρρώστο. Ὁ Ζάν τῆς φάνηκε
πιο ὁχρὸς παρὰ ποτὲ καὶ μόνο
τὰ βαθυκόκκινα μάτια του φλογί-
ζονταν ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο πυρετό.
Τὸ ἡμίφως βασιλεύει, μέσα στὸ δω-
μάτιο καὶ ἔδινε κατὰ παράδειση
σκιές στὸ ἀδυνατισμένον πρόσωπο
ποῦ ἀλλοκάνει ἀλύττητα ὁ πόνος.

Ὁ Ζάν κύτταξε ἐπίμονα τὴν Ἐ-
λένη. Μέσα στὸ βλέμμα τοῦ κα-
θηρεψιζόμενου μιὰ ἀπέραντη ἱκεσία.
Τὰ χεῖλιά του ἐτρεμαν καὶ σταγό-
νες ἰδρώτος σκεπάζαν τὸ μέτωπό
του. Ἡ Ἐλένη προσπάθησε νὰ
συγκρατηθῇ. Ἐσφιγγε μὲ δύναμι
τὰ δόντια της, τρεμόντας νὰ πῇ
μιὰ λέξι, ἀπὸ φόβο μήπως ξεσπά-
σουν οἱ λυγμοὶ της. Ἐκείνος τὴν
παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του
καὶ τὸ ἐβύθιζε ἀδιάκοπα στὰ μά-
τια της, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ
γονιμώσῃ τὴν ἀγαπημένην ἐκείνην
ὠπταῖα σὰν νὰ περιέμενε ἀπ' αὐ-
τὴν μιὰ ἀπίθανη, μιὰ ἀδύνατη σω-
τηρία.

Κάποια στιγμή ἡ Ἐλένη ἐνόησε
τὸ χέρι τοῦ ἀρρώστου νὰ κινῆ-
ται κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ
νὰ ἀναζητῇ τὸ δικό της. Μόλις τὸ
βρῆκε, τὸ πήρε μέσα στὴ σκελε-
τωμένη παλάμη του καὶ τὸ ἐσφίξε
μὲ πόνο. Ἐκείνη τὸν κύτταξε σὰ
γαμῆνη. Θέλησε νὰ τοῦ μιλήσῃ,
ἀλλὰ δάκρυα ἀσυγκράτητα τώρα
πιά πλημμύριζαν τὰ μάτια της.

— Μικρὲ μου Ζάν, ἀνυστ—
ἐνε μου! Πές μου πῶς εἶσαι καλύτε-
ρα. Πές μου πῶς ὑποφέρεσαι πὺ λί-
γο. Μιλήσέ μου δὲ παρακαλῶ, σφί-
ξε με... Θεέ μου δὲ τρελλάσθω.
Μέσα στὴ θέρια ἀναπνοὴ τοῦ
ἀρρώστου μέσα στὰ ἀκατάληπτα
παράπνοια, ἡ Ἐλένη νόησε ὅτι ἀν-
τηχοῦσαν τὰ λόγια τοῦ γιαντροῦ:

«Δυστυχῶς, κυρία μου, ἡ ἐπιστή-
μη εἶνε ἀνίσχυρη. Βέβαια ὁ ὄργαν-
ισμός τοῦ συζύγου σας εἶνε γε-
ρός καὶ θὰ ἀντισταθῇ ἐπὶ πολὺ.
Θὰ προσπαθήσουμε τοῦλάχιστον μὲ
ἐνέσεις, νὰ καταπραυνώμε τους
πόνους του...»

Ἐτοὶ ὁ Ζάν ἦταν καταδικασμέ-
νος σ' ἓνα φρικτὸ καὶ ἀτέλειωτο
μαρτύριο, ποῦ δὲν εἶχε ἄλλη διέ-
οδο ἀπὸ τὸν ἀργὸ καὶ ἀναπορευ-
τὸ θάνατο.

Τὸ ρολοὶ χτύπησε ἐννέα καὶ ὁ
ἀρρώστος καταβάλλοντας μεγάλη
προσπάθεια μύθρισε ἀπελπισμένα:
— Τί νωρὸς ποῦ εἶνε, Θεέ μου!
Πότε ἐπὶ τέλους θὰ ἔρθῃ ἡ εὐλο-
γημένη στιγμή ποῦ θὰ φέρῃ τὴν
τὴν ἀιώνια ἀνάπαυσι... Ἐλένη μου,
δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα σωτηρία!
— Μὴ τὸν λέν Ζάν! Μὴ μιλάς
ἐτοῦ!

Καὶ ἡ Ἐλένη σωρδαίνοντες ἀπὸ
τὸν κρεββάτι μὲ λυγμούς.

Μικρὴ μου Λευκούλα, ἀκούσε
με! Ἐξορῶ, καλὰ τί μὲ περιμένει.
Σὲ μιὰ θρομβία, σ' ἓνα μῆνα, σὲ
πιά. Δὲν θὰ ὑποφέρω πιά... Ἐπὶ
τέσσερα χρόνια ὑπῆρξαμε εὐτυχί-
στοι, ἀγαπημένη μου μικρούλα.
Μόνο τέσσερα χρόνια. Πόσο λίγο.
Σ' ἀγάπησα ὅμως τόσο πολὺ. Γιὰ

ΜΑΡΙΟ ΛΑ ΣΤΕΛΛΑ

Τὸ ἀνθρώπινο
— ΣΩΜΑ

ΑΠΟ ΤΙ ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ

Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ χωρίσουμε
ὅλο τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό ἀπὸ
τὰ συστατικά του, θὰ μέναμε κα-
τάλληλοι ἀπὸ τὰ πολυάριθμα καὶ
πολύπλοκα ὄργανα ποῦ τὸν ἀποτε-
λοῦν καὶ ἀπὸ τὴν κολοσσιστὴν ἐρ-
γασίαν, ἡ ὁποία γίνεται μέσα σ'
αὐτὸν κατὰ τὰ 60 χρόνια ποῦ δι-
αρκεῖ, κατὰ μέσον ὄρον, ἡ ζωὴ

Τὸ σῶμα μας ἔχει 203 κόκκοι.
500 μὺς καὶ 10 ἑκατομύρια νεύ-
ρα, μικρὰ καὶ μεγάλα. Ἡ καρδιά
—μῆκος 10 ἑκατοστῶν καὶ πλάτος
8— χτυπάει 70 φορές στὸ λεπτό,
4.200 παλμούς τὴν ὥρα, 100.800
τὴν ἡμέρα, 36.792.000 τὸ χρόνο
καὶ 2.207.520.000 στὰ 60 χρόνια.
Σὲ κάθε παλμὸν ὠθεῖται πρὸς τὴν
ἀρτηρίαν ποσότης αἵματος 70,87
γραμμάρια καὶ στὰ 60 χρόνια
182.525 τόνων. Ὅλο τὸ αἷμα
τοῦ σώματος εἶνε περίπου 5 λίτρος
καὶ ἐντὸς τριῶν λεπτῶν, περνεῖ
ὅλο ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ τοὺς πνεύ-
μονες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους παίρνει τὸ
ὀξυγόνο.

— ΣΙ ΠΝΕΥΜΟΝΕ

Ὅταν ἀναπνεύουμε θαθεῖα οἱ
πνευμονες περιέχουν 4,5 λίτρα ἀέ-
ρος. Κάθε ὥρα ἀναπνεύουμε 1200
φορές καὶ ἐκπνέουμε περίπου 3725
λίτρος ἀέρος. Ὁ πῶς τὴν ζωὴ
ἀναπνεύουμε 1.385.072 κυβ. μέτρα.

Τὸ μέσον βάρος τοῦ ἐγκεφάλου
εἶνε ἐνδύμιον χιλιόγραμμα γιὰ
τοὺς ἄνδρες καὶ 1.133 γιὰ τὴν γυ-
ναῖκα. Ὁ ἐγκέφαλος διευρύνει
διὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος ὅλο-
κληρὸ τὸ σῶμα.

Τὸ μῆκος τὸν νεύρων μας εἶνε
300.000 χιλιόμετρα, ὅση ὁπία-
στα εἶνε μετὰ τὸ Γῆς καὶ Σελήνης.

— ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Τὸ δέρμα ἀποτελεῖται ἀπὸ 3 ἄλ-
λεπάλληλα στρώματα, καθένα ἀπὸ
τὰ ὁποῖα ἔχει πάχος 2—5 χιλι-
στόμετρα. Ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ
δερμάτος μας εἶνε περίπου 18 τε-
τραγωνικά μέτρα. Δεδομένου δὲ ὅ-
τι ἡ ἀτμοσφαιρική πίεσις εἶνε 1
χιλιόγραμμα γιὰ κάθε τετραγωνικὸ
ἐκατοστόμετρο, συνεπῶς ὅλο τὸ
σῶμα μας δέχεται πῆσιν 18.000
χιλιόγραμμα, ὅσο εἶνε ὁλοσὸ τὸ
βάρος 9 ἢ 10 αὐτοκινήτων.

Σὲ κάθε τετραγωνικὸ ἐκατο-
στόμετρο τοῦ σώματος ὑπάρχουν
περίπου 1400 πόροι, τοὺς ὁποί-
ους, ἀν' ἐποποθετοῦσαμε κατὰ σει-
ράν, θὰ ἀποτελούσαμε ἓνα σωλῆνα
μῆκους 60 μέτρων.

Τὰ χημικὰ συστατικά ἀπὸ τὰ ὁ-
ποῖα ἀποτελεῖται τὸ σῶμα μας—
ἐν ὅντιν περὶ τὰ 67 κλάς—
ἐν ἦταν δυνατόν νὰ χρησιμοποιοῦ-
θουν, θὰ μπορούσαμε νὰ κατασκευ-
άσουμε μ' ὅλο τὸ λίπος τοῦ σώμα-
τός μας 7 κομμάτια σαποῦνι, ἓνα
μικρὸ κουτάκι θείον καὶ μισὸν γά-
λιον καὶ ἓνα τέταρτον τῆς κουτα-
λιάς ζάχαρι. Μὲ τὸ φώσφορο θὰ
μπορούσαμε νὰ κατασκευάσουμε
γὰ φτιάσουμε σθεσνὴ γιὰ ν' ἀ-
σπρίσουμε ἓνα μικρὸ τοῖχο. Μὲ τὸν
σιδηρὸν τέλος τοῦ σώματός μας θὰ
ἐκάνουμε ἓνα κοφὴ καὶ μὲ τὸ κάρ-
βονο 9.000 μολύβια. Ὅλα αὐτὰ
τὰ στοιχεῖα εἶνε διαλυμένα μέσα
σὲ 38 λίτρος νερό. Ὑπάρχουν ἀκό-
μη στὸ σῶμα μας καὶ ἄλλα συστα-
τικά—ἰώδιον, χαλκός κ.τ.λ.—ἀλ-
λὰ εἰς τὸσον ἐλαχίστας ποσότητας,
ὥστε μισὸ κιλὸ χαλκοῦ εἶνε ἀρκε-
τὸ γιὰ πολλὰς χιλιάδες ἀνθρώπων.

Ἐπίσης ἓνα ἀπὸ τὰ ἀβρόντερα
χημικὰ συστατικά τοῦ σώματός μας
εἶνε τὸ μαγειρικὸν ἄλας. Τὸ ἀλάτι
εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὸν σχηματι-
σμό τοῦ αἵματος, ὑπάρχει δὲ σὲ
κάθε ὀργανισμόν μιὰ ποσότης, ἀρ-
κετὴ γιὰ νὰ γεμίσῃ μιὰ ἀλατιέρα.

Τὸ νερό καὶ τὸ ἀλάτι εἶνε δυὸ
ἀπαραίτητα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα
πρέπει νὰ ἀναπνέωνται διαρκῶς.
Ἀκόμη ὑπάρχει στὸ σῶμα μας
—ἰδίως στίς τριχες— μιὰ ποσότης
ἀρσενικοῦ, τὸσον ἐλαχίστη ὥστε
ὥστε μόλις θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ δηλη-
τηριάσῃ ἓνα κοινούσι. Τέλος στοῦ
μὺς τῆς καρδιάς καὶ στὸ σπῆκ
ὑπάρχουν ἱκνὴ ἀργύρου. Τὸ μέταλ-
λο ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπαραίτητο
γιὰ τὸν ὀργανισμό μας.

Σατυρικοὶ στίχοι

Ἀξία

Τενεκίδες ἀγοράζου
καὶ πωλοῦν οἱ πωληταί,
σὲ τιμὲς ποῦ δὲν τὶς εἶδαν
καὶ στὸν ὕπνο τους ποτέ.

Τενεκίδες πετρελαίου,
γναστοτενεκίδες καὶ

Χωρισμός

Τὰ ταγκὰ καὶ τὰ τραγούδια
ποῦ στενάζουν καὶ κλαίνε
καὶ γιὰ χωρισμούς μας λένε.

«Μὴ μὴ φύγῃς», «Μὴ μ' ἀφήνῃς»,
«Τί θὰ κάνῃς», «Ποῦ θὰ πᾶς»,
«Τί θὰ γίνῃς; Τί θὰ γίνῃς;»
«Σ' ἀγαπῶ, δὲν μ' ἀγαπᾶς»

Γιὰ τὸ χωρισμὸ μιλάνε,
μὲ κλαυθμούς καὶ μ' ὀδυρμούς

Θεατρικὰ

Εἰς τὰ θεάτρα μας ὅλα
πρὸ παντὸς στὰ μουσικὰ
μάχες γίνονται προσάφτως,
ταχτικὰ καὶ ἐντατικὰ.

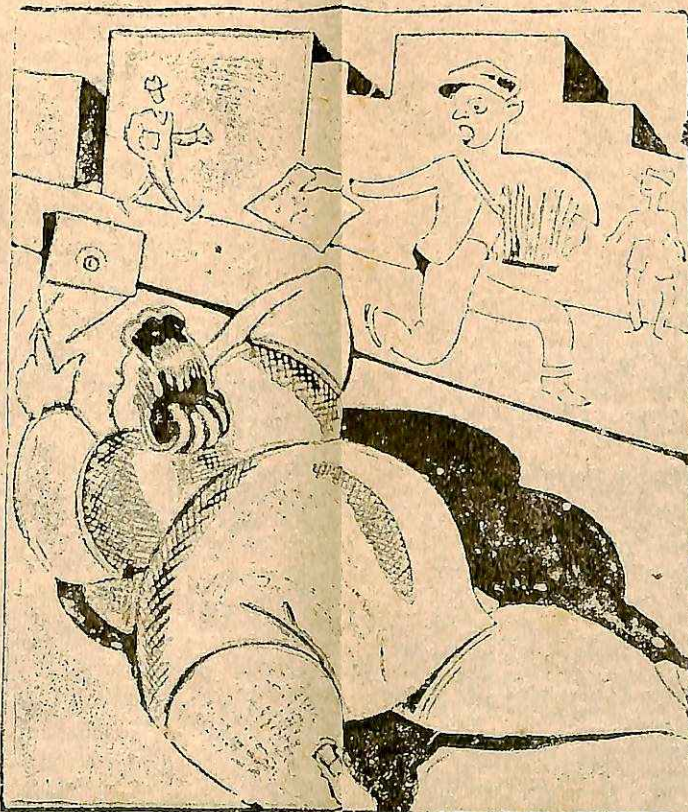
Ὅλοι ἀνάζουν καὶ φουντάνουν
τοῦ πολέμου τὸ καμινί
καὶ ἄλλοι κάνουν ἐπιθέσεις
καὶ ἄλλοι βρίσκοντ' ἐν ἁμύνῃ.

Τὸ μπαλέτο, πρῶτα—πρῶτα,
παίξει ρόλον ἱππικὸν
καὶ τῆς Βάσας τὰ νομπεύρια
ρόλον πυροβολικοῦ!

Θυμασκαί, κορόϊδα, φίλοι,
παίζουν ρόλον ἐρεβρεῖας
καὶ ἀγωνίζονται καὶ παίρνουν
καὶ παρὰ τὸν ἄνδρα!

Οἱ μυνάδες οἱ μαινάδες
στήνουν κάθε μηχανή τους

Τὰ ξεκαρδιστικὰ τῆς Χοντρῆς

— Ἐδὼ παράρτημα! Πτώσις φρουρίου!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ
— ΑΝΕΚΔΟΤΑΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄν-
δρας ὑπῆρξαν τρομερὰ ἀφηρημένοι.
Τόσο ἀφηρημένοι, ποῦ ἂν δὲν ἦσαν
σοφοί, θὰ τοὺς περιόσεως κανεὶς γιὰ
ἡλιθίους!

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰ ἀνέκ-
δοτα σχετικά μὲ τὶς ἀφηρημάδες
αὐτές. Ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν ἡ-
μέτερον Ἀρχιμῆδη.

Σ' ὅλους εἶνε γνωστὸ τὸ ἐπει-
σόδιον τὸν τελευταῖον σιγμῶν τοῦ
μεγάλου Ἀρχιμῆδη, τὸ ὁποῖο ἀνα-
φέρει ὁ Πλούταρχος. Τόσο ἦταν
συγκεντρωμένος σὲς ἐρευνῆς του,
ὥστε διὰν μῆκε στὸ ἐργαστήριό
του ὁ στρατιώτης ποῦ τὸν ἐφένου-
σε, τοῦ εἶπε τὸ περίφημον ἐκεῖνο:
«Μὴ μοῦ τοὺς κύκλους τάραττε!»

Τὸ ρολοὶ τοῦ Νέλσον

Ὁ περίφημος Νεῦτον ἦταν τό-
σο ἀπποχολημένος μὲ τὰ μαθημα-
τικά, ὥστε κάποτε, θέλοντας νὰ
βρῇ ἓνα αὐτὸ, ἐρριξε ἀντ' αὐ-
τὸ μέσα στὸ μπρικὶ τοῦ ρολοῦ του
ποῦ ἦταν μεγάλου ἀξίας, λόγω
τῆς ἀκριβείας του. Ἐνοεῖται ὅτι
μετὰ τοῦ βρασμοῦ αὐτοῦ, τὸ ρολοὶ
βγήκε τελείως ἀκρίστο.

Τὰ παθήματα τοῦ Ἀμπέρ

Ὁ διάσημος φυσικομαθηματικὸς
Ἀμπέρ ἀπεκαλεῖτο ἀπὸ τοὺς συγ-
χρόνους του «ὁ ἀφηρημένος». Μία
μέρα πηγαίνοντας νὰ παραδώσῃ
τὸ τακτικὸ τοῦ μαθήματός βρῆκε στὸ
δρόμο μιὰ πέτρα τὴν ὁποῖαν ἐπῆ-
ρε γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴν δροκτολο-
γικὴν τῆς ἰδιότητος. Ἐξάφνα ὡς
θυμήθηκε τὸ μαθήμα του ποῦ εἶχε
τελείως λησμονήσει. Ἐβγαλε ἀμέ-
σως τὸ ρολοὶ του γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν
ὥρα. Φυσικὰ ἦταν περασμένη. Θυ-
μωμένος τότε ἀλλὰ καὶ ἀφηρημέ-
νος, βάλε τὴν πέτρα στὴν τσέπη
τοῦ γιλέκου του καὶ ἐκφερόντι-
σε μακριὰ τὸ ρολοὶ τοῦ ἀντὶ τῆς
πέτρας!

Ὁ ἴδιος πολλὰς φορές ἔχων
στὴν τσέπη του τὸ κουρέλι μὲ τὸ
ὁποῖο καθάριζαν τὸν μαυροπίνακα,
ἀφρο προηγουμένως σφουγγίζε μ'
αὐτὸ τὴν μύτη του, νομίζοντας πὺς
κρατοῦσε τὸ μαντήλι του.

Κάποτε πάλι ὁ Ἀμπέρ στάθηκε
πίσω ἀπὸ ἓνα ἀμάξι καὶ ἄρχισε
μὲ τὴν κινωλία στὸ χέρι νὰ ἐπιλύ-
σῃ προβλήματα. Ἐξάφνα ὡς τὸ ἀμά-
ξι ἐκίνησε καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ «παρνομαστής

τοῦ Ζεφεμπάρ

Σὲ μιὰ δημοσίᾳ διδάξει, ὁ κα-
θηγητὴς τῶν μαθηματικῶν Ζεφεμ-
πάρ, ἀντιγράφων ἐπὶ τοῦ πίνακος,
ἐκ τῶν σημειώσεων του ἓνα ποῦ
δύσκολο πρόβλημα, ἀντέληξε ὅτι
οἱ σημειώσεις του δὲν ἦσαν πλη-
ρεῖς. Τότε ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀ-
κροατὰς του καὶ τοὺς εἶπε ἀπαθῆ-
στα: «Συνγγνῆν, κύριοι, ἐλπι-
σμένησα τὸ σπῆτι μου τὸν παρνο-
μαστήν.»

Λόγω τῆς ἐκκεντροκρίτητος, τῆς
ἀφηρημάδας καὶ τῶν παρνομα-
στῶν τῶν σοφῶν τούτων ἐποσημέ-
νων, ὑπῆρξεν ἐποχή κατὰ τὴν ὁ-
ποῖαν, καθὼς ἀναφέρει ὁ Ἀράτζι,
οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐθεωρήσαν ὅτι
πὸ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ὡς ὄντα
ἰδιαίτερας φώσεως καὶ ἀδελφῶν ὡς
πρὸς τὰ βιωτικὰ ζητήματα. Γι' αὐ-
τὸ θέλησαν νὰ τοὺς ἀποκλείσουν
ἀπὸ τὶς συνουσίας, τοὺς χοροὺς
καὶ τὰ δημόσια θεάματα, ὡς ἀ-
πεκλειστοὶ καὶ οἱ κληρικοὶ. Μαθη-
ματικὸς ποῦ παντρευόταν τὴν ἐπο-
χὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο σχεδὸν πα-
ράβατος τοῦ νόμου!

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Τραγουδάκι

Τὸ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

«ὦ! μὴ φοβάσαι, ἀγάπη μου, κανεὶς δὲν εἶν' ἐδῶ,
στὸ σπῆτι αὐτὸ ποῦ τραγουδεῖ συχνὰ ἡ φωνή μου λύρα,
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ θάνατος δὲν ἔμεινε ποτέ,
ἂς κλείσωμε τὴ θύρα.

Ἀκούς τὴ λύρα τῆς βροχῆς, τοῦ ἀνέμου τὴ βοή
τὸ σπῆτι δὲν γκρεμίζεται ἀπὸ τὸν κρότο ἐκείνου
ὅμως γιὰ νὰ μὴ ἔχωμε καὶ φόβο νὰ καὶ
τὴ λύρα μας τὴ θύρα.

Μὰ καὶ ὁ λαὸς σου εἶνε γυνόνες, ἀγάπη μου ἐξανθῇ.
ποῦ νᾶβρωμε καντήματα χρυσά, νὰ τὸν σκεπάσουν;
Ἄν θὲς ὁ παγωμένος σου λαὸς νὰ ζεσταθῇ
ἔχ' ἄρσας τὰ χέρια σου νὰ τὸν σφιχταγκάλισον.

Ὅταν ἡ γυναῖκα
— ΘΕΛΗ...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὁ Μάριος ἔφτασε στὴν ἐρημι-
κὴ ἀμμουδιά καὶ ἐκύτταξε δεξιὰ
καὶ ἀριστερά. Ἦταν καὶ αὐτὴ τὴ
φορὰ ἐρημὴ καὶ ἡσυχία.
Τὸ ὄχι καὶ γρήγορα καὶ μάζεψε
τὰ ρούχα του σὴν ρίξας τοῦ μαν-
δρότου μιὰς θύλας, ποῦ ὁ κη-
πος τῆς ἔφθασε ὡς τὴν ἀμμου-
διά. Ἐπειτα βούτηξε σὴν θά-
λασσα.

Τὸ περίφημον κολύμπι του καὶ
οἱ βουτίες του τὸν ἔχων κάνει
διάσημο στὴν πλάτ. Ὁ Ριτσίονος,
ἀπ' ὅπου ἔφενε μερικὲς ἡμέρες
τώρα ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ
ἀπ' αὐτὴ τὴν διασημότητα. Δὲν ἦ-
ταν ἀπ' τοὺς ἀνδρες ἐκείνους ποῦ
κολακεύονταν ἀπ' τὸ θαυμασμὸ
τοῦ ὠραίου φύλου. Ὅταν εὗρισκε
στὸ δρόμο του τόσα ὡμορφα κο-
ρίτσια, ἐτοίμα νὰ φλερτάρουν μα-
ζὶ του, ἐνοίεσε τὴν ἐπιθυμία νὰ
τὸ βάλῃ στὰ πόδια...

Αἰσθανόντων τὸν ἑαυτοῦ τοῦ εὐ-
τυχισμένου σ' αὐτὴ τὴ μοναξιά.
Ὅταν ὅμως ἀφ' ὅπου χόρτασε κολύ-
μπι, ἀποφάσισε νὰ ἐξαγαγετῇ
πλάσμα χερσαῖον δοκίμασε μιὰ ἀ-
σχημὴ ἐκπαλῆ. Τὸ ρούχον του
δὲν ὑπῆρχαν πιά ἐκεῖ ὅπου τὰ
εἶχε ἀφήσει! Διέβωσε! Πόδες τῶ-
καὶ αὐτὸν τὸ ἀγάρρητο αἶματι.
Καὶ τώρα, δὲν ὑπῆρχε γύρω ψυ-
χὴ ζωτάνη... κανεὶς, γιὰ νὰ τὸν
στελεῖ στὸν ἐνδοχόστον νὰ του φέ-
ρῃ ἄλλα ρούχα... οὐτε καὶ ἓνα
ρη, ὅλα παλαιὰ, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀ-
π' τὰ παρὰ, γιὰ νὰ τα
ποπάρῃ ἀπ' τὸ μέτρον. Ὅσοι θάπαρ-
νε τὸν μαντῆρι του.

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ὁ Μάριος εἶχε μιὰς ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ ὁ φυσικομαθηματι-
κὸς ἀνέστη νὰ τρέξῃ ὀπίσω του
προσπαθώντας νὰ συνεχίσῃ τὸ πρό-
βλημά του!

Ἡ κοπέλλα ἦταν μόνη στὸ σπῆ-
τι μὲ τὴ γρητὰ ἡσυχία.

Ἐφύγα, εἶπε, ἀπὸ τὴν μεγάλη
πλάτ, ὅπου ὀρέσκειται ἡ οἰ

ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Από τις περιεργότερες απόκρι-
φες μαγικές τελετές του μεσαιώ-
νος, που χαρακτηρίζουν θαυμασία
ολη τη σκευτική αυτή περίοδο της
ανθρωπότητας, κατά την οποία ο
άνθρωπος έβλεπε σε βαθύ σκοτάδι
αμαθείας είναι και η γιορτή των
Σαββάτων ή της νυκτερινής συνα-
ξίας των δαιμόνων. Το ιστορικό
και οι λεπτομέρειες της δαιμονι-
κής αυτής τελετής έχουν ως εξής:

Τα Σαββάτα αυτά ήσαν δύο εί-
δων, το μεγάλο και το μικρό και
δεν διέφεραν καθόλου σχεδόν με-
ταξύ τους. Μόνον κατά το μεγάλο
Σαββάτο η συγκέντρωση των πι-
στού του διαβόλου, μαγών και
μαγισσών, ήταν πολυαριθμότερη.

Οι τελετές αυτές γινόντουσαν
πάντοτε τη νύχτα. Το μέγαλο που
διελάυναν οι μάγοι ήταν η κανένας
εξημέτερος ή κανένας νεκροταφείο,
ή τις περισσότερες φορές κανένα
μισοχρεμισμένο κορφο.

Πώς πήγαιναν όμως εκεί χωρίς
να προκαλέσουν την προσοχή του
άλλου κόσμου; Απολύτως. "Ο
διαβόλος, λέγει, έδινε στο μάγο ή
τη μαγισσα ένα ειδικό λίπος, από
σπύκι αράβιαστου παιδιού. Έφα-
νε, λοιπόν, ν' αλειφθεί κανείς με
αυτό το λίπος, να τη μερική μα-
γικά λόγια και να καθυλάσει το
ξύλο μιας σκούπας, για να με-
ταφερθεί αμέσως εναντίως όπου ή-
θελαι.

Πολλές φορές πάλι ο μάγος μπο-
ρούσε να φωνάξει τον προστάτη
δαιμόνα του, ο οποίος αναλάμβε-
νε να τον σηκώνει στους ώμους
του και να τον μεταφέρει στο μέ-
ρος στο οποίο δα μαζεύονταν κι
όλοι οι άλλοι μάγοι.

"Αν πάλι έπιανε βροχή την ή-
μέρα της συναξίας, οι μάγοι δεν
είχαν παρά να προσφύγουν μερικά
μαγικά λόγια και έτσι ούτε στα
λαγυματιά δεν έπεφτε από τους.

"Όταν οι μάγοι έρθαν στο
μέρος της δαιμονοεξορκιστικής
τους παρελθόντων αμείνων οι δαι-
μόνες, οι οποίοι τους εξέταζαν με
μεγάλη προσοχή, για να βεβαιώ-
σουν αν έφεραν πράγματι στο σώ-
μα τους το στίγμα του διαβόλου,
διαφορετικά δεν έγινοντο δεκτοί
στη συγκέντρωση και ύφισταντο
φρικτά βασανιστήρια.

"Όταν έμπαιναν στην αίθουσα
οι μάγοι, έπρεπε να πέσουν και να
προσκυνησουν τον Σατανά, τον άρ-
χηγό της συγκέντρωσης.

"Ο Αρχοντας του Κακού κα-
θόταν σ' ένα θρόνο, με το φυσικό
προσωπικό του, χωρίς να είναι
μεταμφιεσμένος. Είχε κεφάλι και
πόδια τράγου, μια μακριά ουρά
και φτερά νυκτερίδας. "Όσοτος
κάπου - κάπου παρουσιάζονταν
στος πιστούς του και με διαφο-
ρετικό παρουσιαστικό.

"Αν μεταξύ των μελών της συ-
ναξίας ήταν και κανένας, τον ό-
ποιον έφεραν μαζί τους οι μάγοι
για πρώτη φορά, για να τον μνη-
σουν στην αίρεσή τους, ο Σατανάς
τον βάφτιζε, όπως βαπτίζουν και
τα μαυρά με τη διαφορά ότι τον
έβαζε προηγούμενος να πατήσει πά-
νω σ' ένα σταυρό!

Τρομερή επίσης είναι και η εξέ-
σχητική λεπτομέρεια:

"Αν έβλεπαν κατά τόν μεσαιώ-
να μια γυναίκα να μπαίνει τη νύ-
χτα στο δωμάτιο ενός παιδιού, το
όποιο την άλλη μέρα πέθαινε ή
να μπαίνει σ' ένα σταυλό, του ό-
ποιου τα ζωά φορούσαν ύστερα
από λίγες μέρες ή να πεοιφέρε-
ται στα χωράφια, στα οποία την
άλλη μέρα έπεφτε ακριβώς, τότε
έδωσαν το συμπέρασμα ότι η γυ-
ναίκα αυτή ήταν μαγισσα. "Εξ
άλλου, αυτό το καταλάβαιναν πρώ-
τοι οι συγγενείς της, όταν την έ-
βλεπαν να χτυπιέται και να δερ-
νεται μόνη της ή όταν την άκου-
γαν τη νύχτα, μέσα στον ύπνο της
να προφέρει ύποπτα δαιμονικά λό-
για, βγαίνοντας άφροδι από το
στόμα.

"Αμα γινότανε η σχετική καταγ-
γελία, οι δικασταί φρόντιζαν ά-
μέσως να εξακριβώσουν την ενοχή
της κατηγορουμένης. Κατόπιν αυ-
τού έπρεπε να την συλλάβουν. Για
να το κατορθώσουν, έβαζαν να την
παρφυλάξουν το βράδυ, την ώρα
που γυρνούσε σπίτι της. Τότε της
ρίχνονταν από πίσω, την έπιαναν
και την έδεσαν. Κανένας δεν τολ-
μούσε να πιάση την μαγισσα από

μπρός, γιατί αν έφτανε άπάνω του,
θα γινόταν το κορμί του σπάχτη.

"Η δίκη της μαγισσής δεν δι-
αρκούσε επί πολύ. "Αν δεν ήταν
καταφανής η ενοχή της οι δικα-
σταί κατέφευγαν σε πολλά μέσα
για να πεισθούν αν είχαν να κά-
νουν με πραγματική μαγισσα. Την
βουτούσαν στο ποτάμι και αν η
κατηγορουμένη βυθιζόταν και πνι-
γόταν, αυτό ήταν άρκητή ένδειξη
της αθωότητάς της και... της έκα-
ναν μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως
της ψυχής της! "Αν όμως δεν βού-
λιαζε στο ποτάμι, τότε καταλά-
βαιναν πως είχαν να κάνουν με μια
μαγισσα και την έκαιγαν ζωντανή.

Στη λεία ήταν εν χρήση και
ένα άλλο μέσον για να αποδει-
χθεί η ενοχή της κατηγορουμένης.
Ο δικαστής, βοηθούμενος από έ-
να γιάτρο, διάταζε να υδύσουν την
κατηγορουμένη και να της κλεί-
σουν τα μάτια. "Υστερα ο γιάτρος
έπιανε ένα νυστέρι και τρύπαγε
το σώμα της. "Αν από τις πληγές
ανάσπασε αίμα, αυτό έσήμαινε
πως η γυναίκα ήταν άθωα. "Αν ό-
μως αντί αίματος έβγαине νερό, α-
υτό έσημαινε πως η γυναίκα εκείνη
ήταν μαγισσα. Και την έκαιγαν
αμέσως ενώπιον του πλήθους.

Μπρός, γιατί αν έφτανε άπάνω του,
θα γινόταν το κορμί του σπάχτη.

"Η δίκη της μαγισσής δεν δι-
αρκούσε επί πολύ. "Αν δεν ήταν
καταφανής η ενοχή της οι δικα-
σταί κατέφευγαν σε πολλά μέσα
για να πεισθούν αν είχαν να κά-
νουν με πραγματική μαγισσα. Την
βουτούσαν στο ποτάμι και αν η
κατηγορουμένη βυθιζόταν και πνι-
γόταν, αυτό ήταν άρκητή ένδειξη
της αθωότητάς της και... της έκα-
ναν μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως
της ψυχής της! "Αν όμως δεν βού-
λιαζε στο ποτάμι, τότε καταλά-
βαιναν πως είχαν να κάνουν με μια
μαγισσα και την έκαιγαν ζωντανή.

Στη λεία ήταν εν χρήση και
ένα άλλο μέσον για να αποδει-
χθεί η ενοχή της κατηγορουμένης.
Ο δικαστής, βοηθούμενος από έ-
να γιάτρο, διάταζε να υδύσουν την
κατηγορουμένη και να της κλεί-
σουν τα μάτια. "Υστερα ο γιάτρος
έπιανε ένα νυστέρι και τρύπαγε
το σώμα της. "Αν από τις πληγές
ανάσπασε αίμα, αυτό έσήμαινε
πως η γυναίκα ήταν άθωα. "Αν ό-
μως αντί αίματος έβγαине νερό, α-
υτό έσημαινε πως η γυναίκα εκείνη
ήταν μαγισσα. Και την έκαιγαν
αμέσως ενώπιον του πλήθους.

Μπρός, γιατί αν έφτανε άπάνω του,
θα γινόταν το κορμί του σπάχτη.

"Η δίκη της μαγισσής δεν δι-
αρκούσε επί πολύ. "Αν δεν ήταν
καταφανής η ενοχή της οι δικα-
σταί κατέφευγαν σε πολλά μέσα
για να πεισθούν αν είχαν να κά-
νουν με πραγματική μαγισσα. Την
βουτούσαν στο ποτάμι και αν η
κατηγορουμένη βυθιζόταν και πνι-
γόταν, αυτό ήταν άρκητή ένδειξη
της αθωότητάς της και... της έκα-
ναν μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως
της ψυχής της! "Αν όμως δεν βού-
λιαζε στο ποτάμι, τότε καταλά-
βαιναν πως είχαν να κάνουν με μια
μαγισσα και την έκαιγαν ζωντανή.

Μπρός, γιατί αν έφτανε άπάνω του,
θα γινόταν το κορμί του σπάχτη.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΒΩΒΕΝΑΡΓΚ: "Η πραγματι-
κή εύτυχία συνίσταται στην εύχα-
ριστία που δοκιμάζει κανείς θυ-
σιάζοντας τον εαυτόν των άλλων.

ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ: Πρέπει να εί-
ναι κανείς εύτυχης για να μπορεί να
κάνει και τους άλλους εύτυχεις.
Πρέπει όμως να κάνει τους άλλους
εύτυχεις για να παραμείνει και ο
ίδιος εύτυχης.

ΣΑΡΑ ΜΟΝΤΕΛ: "Η γαλήνη
της ψυχής και της καρδιάς. Αυ-
τή είναι η πραγματική εύτυχία.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: "Η εύτυχία
συνίσταται στο να κάνουμε το
καλό.

ΖΥΛ ΠΑΓΙΟΛ: "Η εύτυχία δεν
έξαρτάται, τόσο απ' τις εξωτερι-
κές συνθήκες, όσο απ' τις ψυχι-
κές ιδιότητες.

ΚΑΝΤ: Εύτυχια και έκτελεισις
καθόντων σημαίνει το ίδιο.

ΠΟΥΛΩΦ: Μόνο οι άνοητοι και
οι άπειροι περιμένουν θιώσιμη ευ-
τυχία απ' τις γυναίκες.

ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ: Το να εορι-
σκώμεθα μ' εκείνους που αγαπά-
με αρκεί να μας κάνει εύτυχες.

ΛΑΜΕΝΝΑΙ: Εύτυχης εκείνος
που το έραδυ ξαναβρίσκειται στην
οικογενειακή του εστία, ανάμεσα
στους δικούς του.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ: "Ο συντομώ-
τερος δρόμος προς την εύτυχία εί-
ναι η ολιγάρκεια.

Η ΛΥΠΗ ΣΟΥ

Παππί - με τις ντομάτες!

— Τώδες, κόνα 'Ανιέτα μου, είναι παππί
μια χαρά. Δεν ηγένησε ακόμα. Λέω να το
σφάξω τ' 'Αγίου 'Αλεξάντρου που είναι η
σκόλη του κουτιάσου μου κι έχω πολλές ύ-
ποχρέωσης.

— Η κόνα 'Ανιέτα όρθη μπροστά στην πόρτα
της Εύλαμπίας του Τάρλα, κύταζε το παππί
που έτρωγε πεπονόσπορο από ένα πιάτο που
του είχε μπροστά του η Εύλαμπια.

— Καλέ που τώβρες το παππί, Εύλαμπια
μου!

— Μοῦ τώστειλε αυτή τη στιγμή ο θεός μου
ο 'Ανεστάσης ο πρεβόλαρης.

— Έχει πολλές παπίες και μου τώκανε ρε-
γάλο.

— Μάτια μου, μια χαρά είναι, άππορο άππορο
και παχύ. Θρεμμένο μέσα στο πρεβόλι με πι-
τούρα και τόσα πράματα. Κ' είναι δα και το
έποχης.

Κόττα, χήνα το Γεννάρη
και παππί τον άλωνάρη
λέει η παροιμία. Νά το ψήσης με τσοί φρέ-
σκιες ντομάτες θα γλύφης τα δαχτυλά σου.

— Ένα άχ δυνατό άκούσθηκε εκείνη τη στιγμή
και μια κοπέλλα περαστική έπεσε χάμω μπρο-
στά τους.

— "Αχου! Τ' ήπαθε καλέ η κακομοίρα; εί-
πε η 'Ανιέτα.

— Έτρεξαν οι τρεις γυναίκες και προσπάθη-
σαν να την σηκώσουν, αλλά εκείνη τάραζε και
μούγγριζε και έγινε μελανή.

Το λακριντι του Θρασύβουλα Ψώνια της εποχής

Χάλασε κάπως ο καιρός
κι' έγινε σφόδρα παγερός,
ρέ βασανό Σοφάκι.
Και τα σακκάρια του φορεί
ο κόσμος που κυκλοφορεί
στους δρόμους το βράδυ.
Στην εποχή την παρδαλή,
συνάχι πήρανε πολλή
και των άσών οι ρίνες
ταβούνουν θελοντας και μη
κι' άλλες σφυρίζουν γραμμή
και μοιάζουν με... σε ι ρ ή ν ε ς!

— Αρχίζουν βράδυ σφοδρά
κι' αυτοί που στέκουν
στην ουρά,
τρείς ώρες κι καβένοι,
κάνουν καυγά και σα-
ματά
αι' όλοι στο σπίτι του!

— [μετά]
γυρνούν... συναχωμένοι.

Κι' άκουσ σε κάποια
[γειτονία
την Τερψιθέα τη Σμυρ
[νιά
να λήη στην 'Ανδρε-
[μάχη:
— Τ' πύρες και φεύγεις;
[καλέ:
Κι' [αυτή γυρίζει και
[της λέει:
— 'Ηφείνια... συνάχι.
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

της περιφημής Ζαμφώς.
Έτρεξε στο παππί, έβγαλε το ξυλένιο της
παπούτσι και το κατάφερε μια δυνατή με το
τακούνι κατακέφαλα που το άφησε χάμω άνοι-
σθητό.

— Η Εύλαμπια ήρε με το ξύδι, είδε το που-
λί και φώναξε:
— "Αχου! Τ' ήπαθε το παππί; "Ελα να το
δής! Ζαμφώ, ζαβλακώθηκε;

— Η Ζαμφώ έβγαλε το δαχτυλό στα χείλη.
— Σούς, μη φωνάζεις, καλέ. Χριστός και Πα-
ναία! "Αχ, καμμένη Εύλαμπια!

— Τ' είναι; Λέγε!
— Ο τρισκαράτος που ήτανε μέσα στην
'Ερην και την τάραζε ήμπε μέσα στο παππί
φαινόται και τάραζει κι' αυτό! Νά το, δέτε
πως τινάζεται! 'Ηβόι δέ, άποδω! Πώς θα το
φας τώρα;

— Η Εύλαμπια έπάγωσε.
— Τί να το κάνω; ρώτησε.
— Νά το θάψης στο πρεβόλακι και να βά-
λεις, ένα καλαμένο σταυρό από πάνω, να φύ-
γη ο δέ, από δω!

— Δεν έχω πρεβόλακι, καλέ!
— Έχω εγώ. Θά το πάρω να φύγη και η
ιδέα που ήβλασε. Γιατί η ιδέα είναι κακό πρά-
μα!

— Κρίμα στη χαρά μου!
— Έσύ νάσαι καλά, Εύλαμπια μου. Δώσε
το ξύδι κι' εγώ θα το τυλίξω στο χαρτί να το
πάρω. Νά μην πής τίποτε σε καμμία γιατί δεν
κάνει.

— Καλά, σ' ευχαριστώ, Ζαμφώ μου.
Και έτσι η περιφημή καταφερτζού του Πα-
δονίτη έφαγε παππί με τις ντομάτες εκείνη
την ημέρα, άφοῦ κάρφωσε στη γωνιά του πρε-
βόλι της έναν καλαμένο σταυρό για τα μά-
τια.

Στον -όδοντοϊατρό-

"Η Σουρπούτσα ξεπλωμένη σε μία σαιζ -
λόγκ στο ρετιρέ της, έβαλε τα φασαμίν μπρο-
στά στα μάτια της και είπε στον πολυταγή σύ-
ζυγο:

— Καραμπέτι!
— Τι ένεται, Σουρπούτσα;
— Δόντια σου ντέν μ' άρέσεις.
— "Ε, καλά! Μά δόντια ντικό μου τί άλι-
οβερσί έκεις έσύ;

— Κίτρινος είναι, μπέ.
— Από τοιγάρος.
— Στραβός είναι...
— "Ε, από φαί στραβωμένος γινήκανε.
— Πρέπει να σιάξης.
— "Άσε με γιαβρού! Ντουλεμένος τα κά-
νης έμένα πάλι;

— "Η Σουρπούτσα όμως έπέμενε.
— Κόσμος τώρα τα βλέπει δόντια σου, γέ-
ρος τα λείει έμένα.

— "Από δόντια μου τα βλέπης πόσο χρό-
νω ένομαι; Γάινταρος είμαι μπέ;
— "Η Σουρπούτσα όμως δεν υποχωρούσε.
— Καραμπέτι, γιάτρος τα καρτερά για δόν-
τια σου παστρεμμένος τα κάνει και τα λιμά-
ρη να λισώσουν.

— Ούψ! Πολύ μπελός έίσαι, γιαβρούμι!
Πρωί - πρωί την άλλη μέρα η Σουρπούτσα
έξπνησε το σούζυο.

— Καραμπέτι, γιάτρος τα κατερά για δόν-
τια σου, τηλεφωνήμένος ήκανα!
— Πού έξεις έσύ;

— Γιατί με τελιφών άβιζάρισα γιάτρος ραν-
τεβό ήπληρα.
— Υπέκυψε ο δύστυχος Καραμπέτι και πάλι.
Μετά μια ώρα πέρασε στο άτελιέ του ό-
δοντογιάτρο.

— "Έχετε άρθρικήν κράσιν και άτροφίαν
των ούλων, του είπε ο γιάτρος.
— Τι είναι αυτό άρθρική κρασί, μπέ;
— Κρασί ντέν πίνω, γιάτρε, ιψέματα λές.
— "Η κράσι σας, η όγεια σας.

— Ο γιάτρος βλέποντας πως δεν τον κατα-
λαβαίνει, εξακολούθησε.
— Θά κάνουμε μια πλύσιν, καθαρισμόν, λι-
μάρισμα, αλλά υπάρχουν και τρία σφραγι-
σματα.

92ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγώνα μ' ζουμπρό καρπούς'
μουλκείο πετόνι μ' που θά σε φάω νοερός
να δροσιστούν οι πόνοι μ' Πεισιτάτσα, κι' έβαλα μπρός
μνιά μονοκοπανιά.

Θά πάγω, είπα, σ' ένα ράφι'
να κάνω κοστομνιά... διότι στην πρωτεύουσα
τριγύρω τον αλλόγουρο
το ράσο είναι κείνο, ξέρ'ς,
που κάνει τον καλόγουρο.
Θά εοδηφτώ. Μά μνιά φορά,
η γή περιμνήθητο.

Τσιμέντο γεννηθήτω.
Χιλιάρ'κα έξήντα κι' αν ζητήσ'
το πορτοφόλ' είναι φάρκα.
Επώλησα το γαϊδάρω
κι' αγόρασα μνιά βάρκα,
κι' εκμεταλλευόμενος

τά ψάρια καταλλήλας
επιστόμια κι' στέκομαι
ψηλότερα από στυλός.)
Παγώνα μου λοιπόν, σό ράφ'ς
τά μέτρα μου μου παίρν'
κι' έπειτα πίσω' απ' το μπερνιέ
του μαγαζιού με φέρν'.

Και λέει: Διάλεξε ό,τι θές.
Λάδι, προς έξ χιλιάρ'κα
... Νά κι' σαπούν' έδω ληφό
που είναι πρώτη μάρκα
"Έχω πατάτα αξιόπλητη -
— Τι λές, όρέ, τόν κρινάου,
Μήχαρις έχ'ς το πόπου μου
τυρί δωδε κρουμένου.

Κόττα, σούρε, ραφτάδικο
να χάνης του μυαλό σ'
ιδω, σούρε, σ' κόβουμε
που λυέτ' σ' άφελός σ'!
Έξερεις λοιπόν τί έκανα.
Παγώνα μ' άνηρτάδα,
αυτόνα μόλις τάξιδα,
έκείνησα με μπαμπεσιά,
μπήκα σ' ένα μπακαλίκω
κι' έρραφα φουρεσιά!

Ταύτα κι' μένω 'δω γραπτός
Γιάννος (που πάντα λαχταρώ
να σιμείωμι ψηλαρής).

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

■ Τα μπουκαλά, όταν είναι λερωμένα, κο-
θαρίζονται θαυμασία αν βάλετε μέσα τσάφλια
του αγγού με λίγο νερό.
■ Μη πετάτε ποτέ τις στάχτες και τα άπο-
τοίγαρα, γιατί μπορείτε να τα χρησιμοποιή-
σετε ως λίπασμα για τα λουλούδια και τα
φυτά που έχετε σπίτι σας σε γλάστρες.

Ογκυρός

